

Angola kehittyi opettajien avulla

Angolassa vietettiin taas 22. marraskuuta kansallista opettajan päivää, joka sai alkunsa 1970-luvulla maan tuolloisen presidentin António Agostinho Neton aloitteesta.

Tänä vuonna maan nykyinen opetusministeri Mpinda Simão korostaa opettajankoulutuksen tärkeyttä opetussektorin kehityksessä. Vuonna 2002 päättyneen pitkän sisällissodan jälkeen Angolassa onkin tehty paljon työtä koululaitoksen uudelleenrakentamiseksi, mutta ammattitaitoisia opettajia on edelleen varsinkin maaseudulla aivan liian vähän.

UFF on perustanut yhdessä Suomen ulkoasiainministeriön ja paikallisen kumppaninsa ADPP:n kanssa opettajaopiston eteläisessä Angolassa sijaitsevaan Kunenen maakuntaan. ADPP toimii tiiviissä yhteistyössä Angolan opetusministeriön kanssa ja on jo perustanut yhteensä 11 opettajaopistoa eri puolille maata.

Angolassa opettajaopinnot kestävät kaksi ja puoli vuotta, ja opiskelemaan pääsee suorittuaan kymmenen luokkaa peruskoulua. Angolassa kuitenkin monet nuoret, erityisesti tytöt, keskeyttävät opintonsa yhdeksännen luokan jälkeen. Tästä syystä myös Kunenen opettajaopisto on alkanut järjestää opettajaksi pyrkiville nuorille noin puoli vuotta kestäviä valmennuskursseja, jotta mahdollisimman moni täyttäisi pääsyaatimukset.

Tänä vuonna opintonsa aloittaneista opiskelijoista puolet onkin jo naisia, mikä on ollut yksi projektin keskei-

Kunenen opettajaopisto -hanke saa kehitysyhteistyötukea myös Suomen ulkoasiainministeriöltä.

17-vuotiaat Anna Maria (kuvassa ylhäällä) ja Elda (alhaalla) opiskelevat UFF:n tukemassa Kunenen opettajaopistossa.

sistä tavoitteista. Tänä keväänä valmennuskurssin ovat suorittaneet Kunenessa myös 17-vuotiaat **Elda Delfina Mango ja Anna Maria Singela Tchivikwa.**

Lubangosta kotoisin oleva Elda kertoo oppineensa jo nyt paljon. Erityisen mieluista aluksi hieman ujosta Eldasta on se, että hän on saanut itseluottamusta ja taitoa esiintyä ja kommunikoida. Elda haluaa antaa oman panoksensa opetussektorin vahvistamiseksi ja korostaa kuinka tärkeitä opettajan työlle ja maaseudun kylille on jo koulutuksen aikana suoritettava opetusharjoittelu ja ja kehitystyö yhteisöissä: terveysvalistus, ympä-

ristönsuojelutempaukset tai lasten ja naisten kerhotoiminta. Elda on niin innostunut opinnoistaan ja tulevasta ammatistaan, että on jo onnistunut värväämään kolme sukulaisnaisistaankin opettajan uralle!

Kunenelainen Anna Maria tunnustaa olleensa ennen valmennuskurssia ja opettajaopintojaan varsinainen "isin tyttö", jonka vanhemmat patistivat opiskelemaan. Anna kertoo kehittyneensä paljon kurssilla ja sanoo silmiensä avautuneen näkemään häntä ympäröivän maaseudun elämän aivan uudella tavalla. Annaa surettää esimerkiksi se, että Kunenessa monet 12-vuotiaat lapset paimentavat täyspäiväisesti karjaa käymättä juurikaan koulua ja haluaa tehdä kaikkensa maaseudun lasten koulunkäynnin hyväksi.

UFF • Järvihaantie 12, 01800 Klaukkala, (09) 2764 7644, info@uff.fi, www.uff.fi

Parempaa ruokaa, terveyttä ja laatu-aikaa perheen kesken - biokaasulla!

Intian suurimman maakunnan, Rajasthanin maaseutu on suurimmaksi osaksi kuivaa aavikkoa. Asuinolosuhteet maaseutukylissä ovat alkeelliset. Sähköä ei useinkaan ole ja sähköhella on täysin tuntematon käsite. Ruoka valmistetaan perinteisesti puuhellalla, mikä on johtanut puiden hakkuuseen ja alueen aavikoitumiseen. Puiden haku ja polttoaineena käytettävien lantakakkujen teko on naisten ja lasten tehtävä. Kun perhe hankkii biokaasuyksikön, lasten koulunkäynnille ja naisten lisätienestien hankkimiselle jää enemmän aikaa. Suomen UFF on tukenut biokaasuhanketta Dausan maakunnassa. Hankkeen myötä rakennetaan 200 biokaasun tuotantoyksikköä. Biokaasulla lämpiävä keittolevy ei savuta eikä ruoanvalmistus enää tuota pienhiukkasia hengitysteihin. Biokaasun tuotannossa syntyy ravintorikasta lietettä, josta saadaan luomulannoitetta. Komposti korvaa kemialliset lannoitteet ja parantaa maan laatua. Kompostin käytön ansiosta viljeltävän ruoan laatu paranee samalla kun sadot suurenevät.

Palin kylässä herra Chavi Ram Sharma ja rouva Shekuntala Devi (pienempi kuva alla) ovat käyttäneet uutta biokaasuyksikköään kuukauden ajan ja ovat tyytyväisiä siihen. Perhe käyttää kaasuhellaa pitkin päivää oman ruokansa ja puhvelien ruoan keittoon. Kaasu riittää hyvin perheen tarpeisiin.

Biokaasuyksikössä syntynyt liete käytetään perheen taimitarhassa, jossa kasvatavat porkkanat, yritit ja guavapuun taimet. Rouva Shekuntala Devi voi käyttää poltopuiden keräämiseen ja lantakakkujen tekoon käytetyn ajan nyt lastenlasten hoitoon. Nyt hänen on mahdollista myös levätä hiukan kuumimpaan aikaan keskipäivällä. Yksikön hoito ei ole ollut heistä vaativaa. Lanta kerätään yhteisvoimin säilöön ja sekoitetaan. Herra Chavi Ram pitää myös tarkasti silmällä ettei kaasuputkiin synny vuotoja.

Vijay Sharma ja vaimonsa Bina Sharma (vaimo suuremmissa kuvassa yllä) ovat olleet tyytyväisiä biokaasun käyttäjiä nyt kahden kuukauden ajan. Herra Vijay laskee, että perhe saa maksettua yksiköstä aiheutuneet kustannukset puolelta vuodesta ja kertoo tyytyväisenä, että kemiallisia lannoitteita ei enää tarvitse käyttää, kun biokaasuyksikön liete käytetään lannoitteena. Nyt hyvin tuottavilla pelloilla kasvaa pinaattia, retiisiä, kikerheitä, fenkolia ja eläimille kasvatettavaa rehua. Rouva Bina on tyytyväinen kun lantakakkujen tekoon ei enää kulu aikaa ja hän voi auttaa perhettään osallistumalla maataloustöihin.

Raaka-ainetta biokaasuvoimoihin on saatavilla helposti kotipihalta.

Intian biokaasu -hanke saa kehitysyhteistyötukea myös Suomen ulkoasiainministeriöltä.

UFF

U-landshjälp från Folk till Folk i Finland rf • Auttamisen iloa • www.uff.fi **UUTISKIRJE 4/2011**

Ovet kouluun avautuvat yhä useammille Intiassa ja Mosambikissa

Keräystili: 200118-390539 keräyslupa: poha 2020/2010/3741

UFF kiittää kaikkia lastenlähettiläitä tuesta Intian Academy for Working Children -kouluille ja Nacalan lasten-apuhankkeelle Mosambikissa!

Lasten ja aikuisten koulutukseen ja toimeentulon kehittämiseen ohjattu tuki saa aikaan todellisia muutoksia kehitysmaissa elävien arjessa. Sinun tukesi on heille tärkeä! Hyvää joulua ja onnellista uutta vuotta 2012!

Rahalla saa ja mopolla pääsee

Lastenlähettiläät-hankeet Intian Rajasthanissa ja Mosambikin Nacalassa toimivat molemmat ruohonjuuritasolla, kylissä heikoimmin toimeentulevien ihmisten: lasten, naisten, miesten ja yhteisöjen parissa. Kulttuureiltaan erilaisia Intiaa ja Mosambikia yhdistää maissa laajalti esiintyvä köyhyys, jonka mukanaan tuomat ongelmat ovat molemmissa maissa samoja: nälkä, sairaudet ja koulutuksen sekä terveydenhuollon puute. Äärimmäisessä köyhyydessä elävän arkipäivä on jatkuvaa taistelua selviytymisestä, päivä kerrallaan, vuoden jokaisena päivänä. Tulevaisuuden suunnitelmille ei ole aikaa, eikä haaveiluun ole varaa.

Koulutuksen puute lietsoo omalta osaltaan jo olemassa olevia ongelmia. Ilman koulutusta ei hyvin palkattuihin työpaikkoihin ole pääsyä. Ilman kunnon palkkaa ei ole varaa ostaa ruokaa, käydä lääkärissä tai lähettää lapsia kouluun. Jos lapset eivät pääse kouluun, jatkuu kierre myös seuraavan sukupolven ajan, ja sitä seuraavan...

Sekä Mosambikissa että Intiassa on rahan arvo vielä toinen kuin korkean elintason Euroopassa. Köyhyysrajan ylittää lastenlähettiläät-kohteissa jo yli 45 euron kuukausitulolla. Oman yrityksen aloittaa Nacalassa pienlainalla 40 eurolla. Intiassa perheen äiti työllistyy 36 euroa maksavan ompelukoneen avulla. Pienikin summa saa aikaan suuren muutoksen. Kiitos avustasi!

Lastenlähettiläiden tuella koulunpenkille, ammattiin tai yrittäjäksi - kehitysapukohteissa lahjoitussumma konkretisoituu

UFF:n kehitysyhteistyön hanke suunnitellut vierailivat Lastenlähettiläät-kohteilla Mosambikin Nacalassa ja Intian Academy for Working Children -slummilasten kouluilla hanketarkastusmatkojen yhteydessä loka-marraskuussa 2011.

Molempien kohteiden terveiset kuukausitukijoille olivat samat: ”kiitos, apuanne todella tarvitaan!”

Intia on tullut viime vuosina tunnetuksi lähinnä voimakkaasta talouskasvustaan. Maa onkin yksi harvoista, joka näyttää saavuttavan YK:n vuosituhattavoitteen äärimmäisessä köyhyydessä elävien määrän puolittamisesta vuoteen 2015 mennessä.

Talosuutisten varjoon on kuitenkin jäänyt se, että Intiassa elää edelleen kolmasosa kaikista maailman köyhistä, ja köyhyysrajan alle jää vielä yli 250 miljoonaa intialaista.

Maan keskiarvoisen tulotason kasvaessa myös tuloerot ovat kasvaneet merkittäviksi. Yhä suurempi osa kansasta jää kokonaan talouskasvun tuomien etujen ulkopuolelle; etenkin suurten kaupunkien laitamilla ja slummialueilla elävien kastittomien tilanne on edelleen heikko. Puolet maan alle 5-vuotiaista jää ilman riittävää ravintoa ja alle 1-vuotiaita menehtyy yhä yli 1,7 miljoonaa vuosittain. Maan koulutusjärjestelmä on edelleen kehitysvaiheessa, kaikista maailman kouluja käymättömistä lapsista viidennes on intia-

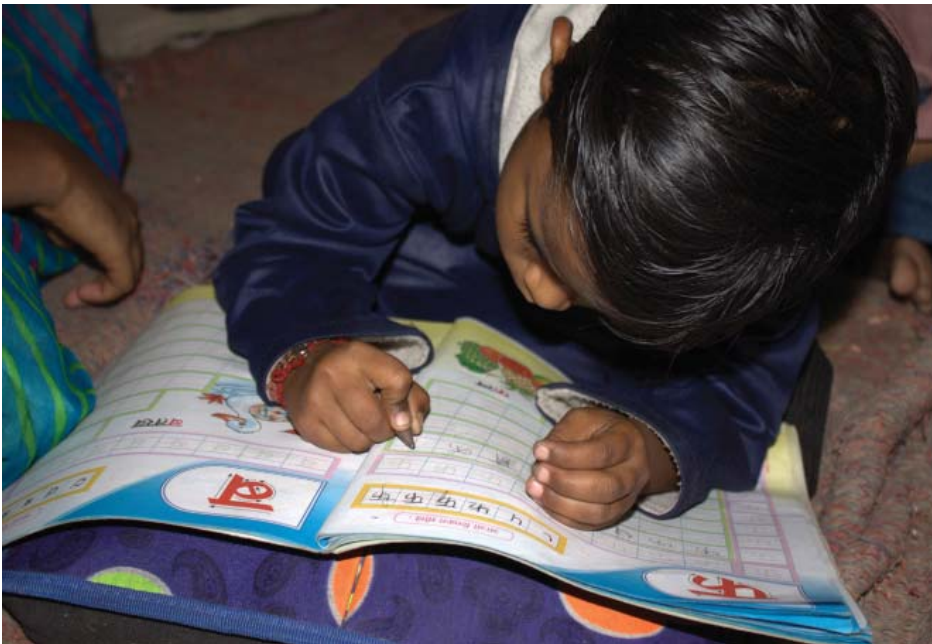

Rijwan (7) ja Govind (11) työskentelevät puolet vuodesta Behrorin tiilitehtaalla.

laisia. Koulunsa lopettaa kesken lähes 40 prosenttia lapsista, näistä tyttöjen osuus on edelleen poikien osuutta suurempi. Intialaisnaisista vain noin puolet ja miehistä noin 65 prosenttia osaa lukea ja kirjoittaa.

Tiilitehtaan oppilaat Hiekkaisesta maasta nousevat tiilitehtaiden vaaleanpunaiset savupiiput. Tiilikasat kasvavat, kun perheet ahertavat rankkaa 12-tuntista työpäiväänsä auringon paahteessa. Kaikki osallistuvat työntekoon: isä, äiti ja lapset. Tiiliä on tehtävä, jotta rahaa ansaittaisiin tarpeeksi päivän ruoan hankintaan. Jotain olisi jätävä vielä säästöönkin, kotiin lähetettäväksi. Perheiden keskimääräinen tavoite on tehdä puolessa vuodessa noin 150 000 tiiltä, josta tuloja saa yhteensä noin 250–300 €.

Intia on Kiinan jälkeen suurin tiilien tuottajamaa maailmassa. Suurin osa tiilitehtaiden työntekijöistä on maan sisäisiä siirtolaisia, jotka ovat muuttaneet tehtaalle työn perässä toisista maakunnista. Töihin tullaan 5-7 kuukauden pätkiksi aina kuivan kauden ajaksi. Lasten koulunkäynti katkeaa perheen muuttaessa tehtaalle töihin. Näitä tehtaiden lapsia varten on tehdasalueelle perustettu AWC:n koulu, jota niin tiilitehtaan johtajat kuin lapsien vanhemmatkin kehuvat. Lähin valtion

tanssitaan, mikä on lapsista erityisen mukavaa. Vaikeana suurin osa oppilasta pitää englannin kieltä, jota kuitenkin olisi tärkeää oppia, jotta osaisi keskustella ”kaikkien maailman ihmisten kanssa”.

Seitsemänvuotias **Rijwan** (ylhäällä kuvassa oikealla) muutti kuusihihki-perheensä kanssa tehtaalle noin sadan kilometrin päässä sijaitsevasta Aligarhista. Kotona Aligarhissa Rijwan kävi valtion peruskoulua. Nyt tiilitehtaalla Rijwan ja hänen veljensä käyvät AWC:n koulua.

Perheen isä on kannustanut poikia opintoihin, joita hän pitää erittäin tärkeinä tulevaisuuden kannalta. Rijwan osaa lukea ja kirjoittaa muutaman sanan hindiä ja englantia, laskea yhteen ja vähentää sekä kertotaulut yhdestä kahdeksaan. Rijwan toivoo voivansa tulevaisuudessa työskennellä suuren yrityksen johtotehtävissä.

11-vuotias **Govind** on tullut perheensä kanssa jo kolmena peräkkäisenä vuotena tehtaalle töihin. Perhe muuttaa tehtaalle lokakuussa ja työskentelee siellä kesäkuuhun saakka. Govind on osallistunut perheen ainoana lapsena AWC:n kouluun. Koulun päätyttyä Govind auttaa perhettään tiilien teossa. Kuluneena kolmena vuotena Govind on oppinut koulussa paljon: hän osaa lukea hindinkielistä sanomalehteä ja

muuta tekstejä. Hän osaa myös laskea ja kirjoittaa nimensä ja muutaman lauseen englanniksi ja opettelee nyt lukemaan englanninkielistä tekstiä. Govind on innostunut urheilusta ja osallistuu mielellään koululla järjestettyihin urheilupäiviin. Tulevaisuudessa hän haluaa opiskella lisää ja valmistua ammattiin, jonka avulla voi tukea perhettään taloudellisesti.

Academy for Working Children - slummilasten koulut Intiassa

- toimii Intian Rajasthanin osavaltiossa Jaipurin ja Neemranan alueilla
- tarjoaa slummialueiden työtätekeville lapsille mahdollisuuden perusopetukseen ja tien ulos köyhyyskierteestä
- Suomen ulkoministeriön hanketuella rahoitetaan kolmen pääkoulun ja 12 satelliittikoulun toimintaa yhteensä 900:lle slummilapselle
- Erytystä huomiota hankkeessa kiinnitetään tyttöjen kouluun pääsyyn
- Koulut sijaitsevat slummeissa ja oppitunnit järjestetään niin, että myös työssäkäyvät lapset pääsevät tunneille
- AWC-koulut järjestävät myös terveystarkastuksia ja erilaisia tapahtumia koko ympäröivälle yhteisölle
- Koulujen tiloissa järjestetään ammattikursseja (aikuisten lukutaito-, tietokone- kauneudenhoito ja ompelukurssit)
- AWC-koulut seuraavat valtion koulujen virallista opetussuunnitelmaa
- Vanhemmat lapset, jotka usein ovat vastuussa perheen pienimmistä, voivat tarvittaessa ottaa sisaruksensa mukaan oppitunneille.

Mosambik on yksi maailman köyhimmistä maista. Maan väestöstä yli 70 prosenttia elää köyhyysrajan alapuolella, alle eurolla päivässä. Ongelmat ovat suurimpia maaseudulla, jossa elanto hankitaan edelleen pääosin omasta pellostä. Koko perhe osallistuu viljelytöihin, joita tehdään edelleen hyvin perinteisen menetelmän ja välinein. Oman haasteensa perheen elannon hankkimiseen tuovat myös poikkeukselliset sääilmiöt, usein ongelmia aiheuttava pitkä ja jatkuva kuivuus, mutta myös sadekausien rankkasteiden tuomat tulvat tuhoavat satoja.

Maaseudulla lapsia syntyy perheisiin paljon, lapset ovat vanhemmilleen vanhuuden turva ja suuri rikkaus. Pienet kyläkoulut pullistelevat oppilaista, mutta koulutettuja opettajia ”susi-rajana” taakse on vaikea houkuttaa, koska elinolosuhteet ovat suurissa kaupungeissa paremmat. Isot lapsiryhmät vaikeuttavat oppimista, eikä ylityöllistetyt opettajalta riitä aikaa jokaisen oppilaan tarpeisiin. Koulupudokkaiden määrä onkin maaseutukouluissa edelleen korkea, myös siksi, että lapsia tarvitaan perheen avuksi peltotöihin. Nuorista mosambikilaisista naisista nyt jo noin 64 prosenttia on lukutaitoisia, miehistä noin 78. Maaseudulla tilanne on kuitenkin kaupunkialueita heikompi.

Naisvoimin kehitystä Nacalassa Nacalan lastenapuhanke on myöntänyt mikrolainoja Lastenlähettiläiden lahjoitusten avulla vuodesta 2008 alkaen jo yli 400 naiselle.

Ensimmäinen mikrolaina on suuruudeltaan noin 40 euroa, ja maksettuaan sen takaisin voi hakea suurempaa lainaa yritystoiminnan kehittämiseen. Kaikkiaan kukin ohjelman piirissä oleva voi saada neljä peräkkäistä lainaa. Tarvitaan vain to-

miva liikeidea ja kykyä huolehtia lainan takaisinmaksusta. Neljäs eli viimeinen laina on suuruudeltaan noin 500 euroa.

57-vuotias **Maria Theure** (kuvassa ylhäällä) on aloittanut mikrolainan avulla leivonnaisten ja paikallisen maheu-juoman myynnin. Ansaitsemillaan rahoilla hän on hankkinut mm. patjoja kotiinsa, jonka jakaa tyttärensä ja tämän lasten kanssa. Tulevaisuudessa Maria haluaisi käynnistää vesibussoituminnan, jotta vastarannalta pääsisi helpommin Nacalan kaupunkiin.

Tina António (kuvassa oikealla) on 25-vuotias kahden lapsen äiti. Saatuaan ensimmäisen lainan vuonna 2009 Tina pystyi pystyyn pienen kojun, jossa hän myi sekalaisia päivittäistavaroita. Sittemmin yritys on pikkuihijaa kasvanut, ja tänä vuonna Tina on kolmannen lainan avulla rakentanut toimintaa varten erillisen kauppatilan ja lisännyt myymiensä tuotteiden määrää. Parhaiten kaupaksi käyvät maapähkinät, sokeri, ruokaöljy ja riisi.

Tina ei osaa kirjoittaa, eikä siten pysty pitämään kirjaa tuloistaan. Hän on kuitenkin koko ajan selvillä, paljonko tuottoa mistäkin tuotteesta saa – neuvokas nuori nainen laittaa eri tuotteista saamansa myyntitulot niille varattuihin erillisiin kassalippaisiin ja tarkistaa jokaisen lippaan tilanteen päivän päätteeksi. Seuraavaa hankintaa varten tarvittavan summan hän laittaa sivuun, ja loppu on voittoa. Kaupasta saamallaan tuloilla Tina elättää itsensä ja lapsensa. Hänen kalastaja-aviomiehensä on paljon pois, nytkin mies on ollut kalastusmatkalla viimeiset viisi kuukautta. Omilla tuloillaan Tina on kustantanut perheen taloon sementtilattiat ja hankkinut toisen tontin lasten tulevaisuutta varten. Seuraavaksi hän aikoo laajentaa kaupaa ja ottaa valikoimiin muun muassa maitojauhetta ja mausteita.

Yhteisön naiset kertovat olevansa kylässä nyt arvostettuja henkilöitä oman liiketoiminnan ansiosta. Heillä kaikilla on myös suunnitelmia yritystoiminnan kehittämiseksi jatkossa.

Academy for Working Children -hanke saa kehitysyhteistyötukea myös Suomen ulkoasiainministeriöltä.